

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Erdélyi Leonóra ügyvéd által képviselt felperesnek jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 3. napján kelt 28.P.21.929/2007/45. sorszámú ítélete ellen, az alperes részéről 47. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, az alperest terhelő marasztalás tőkeösszegét 53.772,79 (ötvenháromezer-hétszázhetvenkettő egész hetvenkilenc század) Euróra és kamataira, míg az alperes által az állam javára fizetendő kereseti illeték mértékét 711.000 (hétszáztizenegezer) forintra leszállítja, az állam terhén maradó illeték összegét 189.000 (száznolcvankilencezer) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperes javára 15 napon belül fizessen meg 100.000 (százezer) forint + ÁFA fellebbezési eljárási részperköltséget és az állam javára külön felhívásra 552.900 (ötszázötvenkettőezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg 72.000 (hetvenkettőezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A N.ban élő felperes módosított keresetében a 2005. január 23. napján bekövetkezett idegenhibás közlekedési balesetéből eredő vagyoni és nem vagyoni kára, összesen 67.368,17 Euró és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mint a károkozó gépjármű kötelező felelősségbiztosítóját.

Az alperes ellenkérelmében kizárólag a kereset összegszerűségét vitatta. Előadta, hogy kártérítés címén peren kívül 300.000 forintot fizetett meg a felperes részére a pontos jogcím megjelölése nélkül.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 59.861,68 Eurót, valamint ezen összeg után 2005. január 23. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévét megelőző utolsó napon érvényes E K B által meghatározott refinanszírozási kamatlábbal megegyező mértékű kamatát, valamint 895.290 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperes 801.000 forint illetéket és 167.179 forint előlegezett szakértői díjból álló perköltséget köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg 99.000 forint illetéket és 20.663 forint költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság az alperes fizetési kötelezettségének jogalapját a Ptk. 345. § (1) bekezdése alapján állapította meg, míg fizetési kötelezettsége a baleset időpontjában hatályos, a gépjármű üzemben tartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI. 8.) Kormányrendelet 7. és 8. §-án alapul. A kártérítés mértékét az elsőfokú bíróság a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése, valamint 356. §, 357. §-a alapján határozta meg, míg a kamatfizetés a Ptk. 360. § (1), (2) bekezdésén és a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a balesetben sérült, illetve megsemmisült ruházat és mobiltelefon értékét 105 Euróban állapította meg. A Ptk. 76. §-a alapján - figyelemmel a felperest ért sérülések mértékére, 20%-os munkaképesség csökkenésére, valamint az életmódjában bekövetkezett változásra - utalással a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatra - a felperest ért hátrányok kompenzálására, a balesetkori ár- és értékviszonyokhoz vetítetten 16.237 Eurót tartott indokoltnak. A felperes kérésére az elsőfokú bíróság az ezidáig fizetett 300.000 forintot 246,35 forint/Euró árfolyam figyelembe vételével a nem vagyoni kártérítésnél számolta el 1.217,78 Euró összegben, így további 15.019,22 Euró nem vagyoni kártérítést állapított meg a felperes részére. Orvosi iratköltség címén előterjesztett 16 Euró igényt nem találta alaposnak, ugyanis ez az összeg nem a károsultat ért hátrány kiküszöböléséhez szükséges. Gondozás címén 51,95 Eurót, háztartási kisegítő címén 1.465 Eurót talált megítélhetőnek. Közlekedési többletköltségre, telefon és postaköltségre vonatkozóan a felperes bizonyítékot nem szolgáltatott, így ezen igényt nem találta megalapozottnak, hasonlóan a kórházi látogatás költségét sem.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetveszteségét - n-i munkavállalóként - 43.220,51 Euróban határozta meg. Az igazságügyi orvosszakértő, valamint a n. társadalombiztosítás által felkért szakértő véleménye alapján arra a következtetésre jutott, hogy a balesetből eredő testi egészségkárosodása, munkaképesség csökkenése a felperesnek lehetetlenné tette a korábbi munkakörének ellátását, így a táppénzes állomány, majd átképzésének befejezését követő újbóli munkába állásáig jogszerűen tarthatott igényt a kieső jövedelmének alperes általi megtérítésére. Hangsúlyozta: a felperes keresetveszteségét a Ptk. 356-357. §-ában foglaltak szerint kell meghatározni, különös tekintettel a Ptk. 356. § (2) bekezdésében foglaltakra, miszerint az elmaradt keresetnek a társadalombiztosítási ellátásokkal csökkentett összege téríthető meg. A felperes a 40. sorszámú

beadványában levezetett számítása során az előzőekben kifejtettek értelmében járt el, míg az alperes ellenkérelme szerint a felperes kiindulási alapja téves, ugyanis, nem bruttó, hanem nettó béradatokat kell a keresetveszteség számítása során figyelembe venni. Ezért a bíróság - tekintettel a Pp. 215. §-ára is - ítélezése alapjául a felperes számítását fogadta el.

Perköltség tárgyában a pervesztesség, pernyertesség arányában, a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak részben történő megváltoztatását, a terhére megállapított marasztalási összeg leszállítását kérte a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában az eddig megfizetett 300.000 forinton felül további 6.900 Euróra és járulékaira, míg jövedelemveszteség tekintetében elsődlegesen 5.814,05 Euróra, másodlagosan 6.133,85 Euróra. Kérelmét azzal indokolta, hogy a felperes a balesetet követően 20%-os mértékű baleseti munkaképesség csökkenésnek megfelelő maradványtünetek mellett gyógyult fel sérüléseiből, melybe benne foglaltatik enyhe fokú pszichés maradványtünete is. Mivel a felperes utóbbi tekintetében professzionális segítséget nem vett igénybe, ezért azt a bíróságnak a Ptk. 340. §-ában foglaltak alapján a felperes terhére kellett volna értékelnie. Hivatkozása szerint az ítélet szerinti további 15.019,22 Euró nemvagyoni kártérítés nem áll összhangban a kialakult bírói gyakorlattal. Megítélése szerint a perben lefolytatott bizonyítás alapján összesen további 6.900 Euró és járuléakai alkalmasak a felperest ért nemvagyoni hátrányoknak a kompenzálására.

Az alperes a felperes javára jövedelemveszteség címén megítélt összeg vonatkozásában az elsőfokú bíróság számítási módját, valamint a Pp. 215. §-ára történő hivatkozását tévesnek ítélte. Álláspontja szerint a felperes a jövedelmének és a részére folyósított táppénzes ellátás nettó összegének különbségére tarthat igényt, továbbá a táppénzes állományt követően folyósított munkanélküli segélynek és a korábbi jövedelemnek különbsége tekintetében helytállási kötelezettséggel nem tartozik. Tagadta, hogy az elsőfokú eljárásban a jövedelemveszteség kérdésben elismerő nyilatkozatot tett volna. Sérelmezte, hogy ezen marasztaló rendelkezésével kapcsolatban a bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének: a döntés alapját képező jogszabályhelyeket nem hívta fel. Ebből az alperes arra következtetett, hogy a n-i illetékességű és ottani munkavállaló felperes esetében a m-i baleseti helyszín okán alkalmazhatóak a Ptk. 356. §-ának, a Ptk. 357. §-ának és a PK. 35. számú állásfoglalás rendelkezései. Megítélése szerint a felperes főszabály szerint nem tartozik az 1995. évi CXVII. törvény (Szja. törvény) személyi hatálya alá. Felhívta a figyelmet, miszerint a M és a N.i között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem-, hozadéki és vagyonadók területén B-en 1977. évi július 18-án aláírt egyezmény kihirdetéséről szóló 1979. évi 27. tvr. (továbbiakban tvr.) 21. Cikke alapján a német illetőségű személy részére kifizetett jövedelem pótló összeg nem adóztatható M-on, azt a n. állam adóztathatja meg. Így a jelen ügyben a felperes bruttó jövedelme figyelembe vételének nem volt jogszabályi alapja és csupán a keresetlevélben és az ellenkérelemben foglaltaknak megfelelően a nettó jövedelem és nettó táppénz alapján kellett volna az elsőfokú

bíróságnak a keresetvesztéséget számolnia. Amennyiben a felperes mégis az Szja. törvény hatálya alá esne, szerinte a bíróságnak alkalmaznia kellett volna a Legfelsőbb Bíróság 1/2006. (V. 22.) PK. véleményében foglaltakat, melyet mellőzött. Ha a perbeli esetben az Szja. törvény nem alkalmazható, a felperest 2005. január 23. és 2006. április 24. között 5.814 Euró illeti meg, míg ha az Szja. törvény alkalmazandó, számítása szerint a megítélhető keresetvesztés ezen időszakban bruttó 6.133,85 Euróra tehető.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete meghozatalakor nem tévesztette szem elől, hogy a baleset következtében kialakult poszt-traumás depresszió gyógyítására a felperes szakorvosi segítséget eddig nem vett igénybe. A 20%-os baleseti eredetű munkaképesség csökkenésnél az ortopédiai elváltozások mellett a bíróság értékelte a felperes neurológiai státusát is, nem csupán a poszt-traumás depressziót. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során feltárta a károsult személyes és családi körülményeit, figyelembe vette életkorát, valamint a balesetkori élet- és értékviszonyokat is, így az alperes fellebbezése e körben nem helytálló.

Nem osztotta az alperes jövedelemvesztés vonatkozásában kifejtett álláspontját sem. E körben utalt az 1/2006. (V. 22.) PK véleményre. A felperes szerint - ennek megfelelően - a bruttó béréből levonásra került a betegbiztosítási, az ápolási biztosítási, a nyugdíjbiztosítási és munkanélküli biztosítási járulék összege, összhangban a Ptk. 356. § és 357. §-ában kifejtettekkel.

A fellebbezés részben alapos.

A kártérítési felelősség a Ptk. 345. § (1) bekezdésén, az alperes térítési kötelezettsége a káreseménykor hatályos és így alkalmazandó 190/2004. (VI. 8.) Kormányrendelet rendelkezésein alapul. A felperes a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján vagyoni és nem vagyoni kárait érvényesítette a keresetében.

A másodfokú bíróság a fellebbezéshez kötötten bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát a Pp. 253. § (3) bekezdésére is figyelemmel és a fellebbezéssel támadott egyes kártételek vonatkozásában az alábbi álláspontot foglalta el:

Nem vagyoni kár:

A felperes a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint alappal érvényesítette nem vagyoni kárigényét. Az alperes a fellebbezésében nem vitatta, hogy az általa peren kívül folyósított 300.000 forinton felül a felperes további 1.700.000 forint (6.900 Euró) nem vagyoni igénye megalapozott. Ezt meghaladóan a felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét támadta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes javára megállapított nem vagyoni kár összegét eltúlzottnak találta. A nem vagyoni kártérítés funkciója az, hogy az elszenvedett sérelmet vagyoni szolgáltatás nyújtásával - legalább

hozzávetőlegesen, az elszenvedett sérelemmel körülbelül egyenértékű, másnemű előny nyújtásával - kiegyensúlyozza. Az Alkotmánybíróság a 12/1991. (IV. 11.) AB határozatában - a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban - kimondta, hogy a kártérítési rendszert a károsult szempontjából egységes rendszerként kell kezelni és a rendszeren belül a jogi szabályozás nem járhat azzal a következménnyel, hogy a károsult véletlenszerű körülmények miatt kerülhessen előnyösebb, vagy hátrányosabb helyzetbe. A nem vagyoni kártérítés feltételeinek fennállása, a személyiségi jogsértés - e jogkövetkezményt is kiváltó - súlyossága és komolysága érdekében a törvényhozó különbségtételt alkotmányosan nem tehet. Mindezeknek a kérdéseknek eldöntése az egyedi tényállások elbírálása során a bíróságok jogalkalmazási tevékenységére tartozik, figyelemmel a Ptk. 76. §-ára.

A fenti szempontokat figyelembe véve a nem vagyoni kár lényegében az adott személyiség értékminőségében bekövetkezett csökkenésének ellensúlyozására hivatott, mértékének pedig ahhoz kell igazodnia, hogy ez a személyiséget jellemző helyzet milyen mértékű, kedvezőtlen irányú változást idézett elő a jogsérelmet szenvedett félnél.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése kimondja, hogy a kártérítés a kár bekövetkezésekor nyomban esedékes, ezért a nem vagyoni kár összegszerűségét a kár bekövetkezésének időpontjában fennálló ár- és értékviszonyok figyelembevételével kell vizsgálni.

A perbeli káresemény 2005. január 23. napján következett be, így a felperes egészségkárosodása, nem vagyoni kára is ezen időpontban keletkezett. Az elsőfokú bíróság döntése során a felperesnél a baleset miatt kialakult hátrányokat helyesen vette számba és helytállóan határozta meg a károkozásnak azokat a következményeit is, amelyek a károsult életét súlyosan megnehezítették, azonban ezen tényezők mérlegelése során az elsőfokú bíróság a felperes javára - a Ptk. 355. § (4) bekezdésére és a baleset idején érvényes ár- és értékviszonyokra is figyelemmel - eltúlzott mértékű nem vagyoni kártérítést állapított meg. A másodfokú bíróság nem tévesztette szem elől, hogy a felperes korábbi szakmáját egészségi állapota miatt gyakorolni nem tudta, azonban felépülését követően fizikai állapotának megfelelő munkakörben el tudott helyezkedni. Értékelte, hogy a felperest sérülései folytán beállt korlátozottsága a felperes életvitelét, szabadidős és sporttevékenységében, illetve bármilyen tartós járással, vagy futással járó tevékenységében korlátozza. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes enyhe depressziós állapota megszüntetése érdekében szakorvosi segítséget nem vett igénybe. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét - figyelemmel a korábbi 300.000 forint összegű alperesi önkéntes teljesítésre - további 8.930,38 Euróra leszállította.

Jövedelemvesztés:

A felperes módosított keresetében keresetvesztését 43.220,51 Euró összegben kérte megállapítani az általa csatolt jövedelemigazolások alapján. Az alperes

fellebbezésében a felperes igazolt jövedelmét nem vitatta, csupán a jövedelemkiesés időtartamát, illetve a felperes számítási módjának helyességét vonta kétségbe.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-ára hivatkozással a felek érdemi nyilatkozatainak keretei között a felperesi számítást ítélezése alapjául elfogadta és erre tekintettel határozta meg a felperest ért jövedelemveszteség összegét.

A Pp. 251. §-a kimondja, hogy a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen; ez a szabály a főkövetelés járulékaire (kamat, költség stb.) is kiterjed.

Az idézett rendelkezés szerint jelen az alperes által elismert követelésben az alperest a felperes javára mindenképpen marasztalni kell. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a jövedelemveszteség körében iratellenesen hivatkozik a Pp. 215. §-ában foglaltakra. A felperes a 40. számú előkészítő iratában keresetét a jövedelemveszteség vonatkozásában módosította, kérelme számítását levezette. Ezt követően az alperes előadta, hogy szerinte a felperes jövedelemveszteség számítása téves: felperes nem a nettó, hanem a bruttó bérből indult ki, melyet csökkentett a kapott ellátások összegével (41. sorszámú jegyzőkönyv 1. oldal). Tehát az alperes álláspontja a felperesi előadással szemben a jövedelemveszteség összegszerűsége körében az volt, hogy annak kiindulási alapja - ellentétben a felperesi előadással - nem a bruttó, hanem a nettó munkabér. Az elsőfokú bíróság ítéletének 6. oldal 1. bekezdésében az alperes ellenkérelmének ismertetése körében azt rögzítette, hogy az alperes kétségbe vonta a felperes jövedelemvesztesége számításának helyességét. Mindebből következően olyan ténymegállapítás nem tehető, hogy az alperes a módosított kereseti kérelemben foglalt keresetveszteséget, illetve annak számítását az elsőfokú eljárásban elfogadta volna. Tévedett tehát az elsőfokú bíróság amikor a felperes számítását tételes vizsgálat nélkül, a Pp. 215. §-ára hivatkozással ítélezése alapjául elfogadta, ennél fogva az elsőfokú bíróság a Pp. 221. §-ában előírt indokolási kötelezettségének teljes mértékben nem tett eleget. Ezen eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással nem volt, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet a jövedelemveszteség vonatkozásában érdemben helyes, így az elsőfokú ítéletnek e körben történő hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján nem volt szükség (BH.1994. 45.).

A Ptk. 356. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy akinek munkaképessége baleset folytán csökkent, csak akkor követelhet járadékot, ha a baleset utáni keresete (jövedelme) a baleset előtti keresetét - neki fel nem róható okból - nem éri el.

Ptk. 356. § (2) bekezdése szerint a balesetből eredő munkaképtelenség vagy munkaképesség-csökkenés esetében járadékként az elmaradt keresetnek (jövedelemnek) a társadalombiztosítási ellátásokkal csökkentett összegét kell megtéríteni.

A Ptk. 357. § (1) bekezdése kimondja: a balesetet szenvedett személy keresetveszteségét (jövedelemkiesését) általában a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlaga alapján kell meghatározni. Ha az említett idő alatt a keresetben (jövedelemben) tartós jellegű változás állott be, csak a változás utáni kereset (jövedelem) átlagát lehet figyelembe venni.

A Ptk. 357. § (2) bekezdése értelmében, ha a balesetet szenvedett személy munkabére a balesetkor rendszeres jellegű és határozott összegű volt, ezt kell a keresetveszteség megállapításánál figyelembe venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hivatkozott a keresetveszteség elszámolása körében a Ptk. 356-357. §-aiban foglaltakra.

A peradatok alapján minden kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a felperest a balesetet követően 2005. január 23. és február 7. között a M. Kórház Traumatológiai Osztályán kezelték, majd 2005. február 7-étől 2005. május 17-éig a M. Kórház Mozgásszervi Rehabilitációs Osztályán helyezték el, míg további utókezelése N.ban történt. A felperesnek a n-i betegbiztosító 2005. július 18-tól augusztus 15. napjáig napi 4 órás, augusztus 16-tól augusztus 31-ig napi 6 órás munkavégzést javasolt azzal, hogy előreláthatólag 2005. szeptember 1-jére munkaképessé válik. Ezen időpontra a felperes munkaképessége teljes mértékben azonban nem állt helyre, így 2006. március 1. napjáig a korábbi munkáltatójánál napi 4 órában dolgozott kizárólag táppénz folyósítása mellett. A 2006. március 8-án készült újabb „beilleszkedési terv” szerint a felperes továbbra is napi 4 órában, könnyített terheléssel foglalkoztatható további 6 hónapon keresztül, melyet a felperes munkáltatója nem fogadta el, ezért munkaviszonyát 2006. március 21-i hatállyal felmondta. A peradatok alapján megállapítható az is, hogy a felmondást követően a felperes rokkantsági nyugdíj iránti kérelmet terjesztett elő. A 2006. március 18-án kelt szakorvosi igazolás szerint a felperes teljesítőképessége tartósan csökkent az elhúzódó csontgyógyulás következtében, a teljes terhelhetősége nem állt helyre. A 2006. augusztus 2-i ortopéd szakértői vélemény szerint a felperestől könnyű munka is csak napi 3, vagy legfeljebb 6 órában várható el, így javasolták bent fekvő rehabilitációs kezelését annak érdekében, hogy szakmai rehabilitációs képzésen részt vehessen. A Sz M Ü 2007. március 22. napján a felpereshez intézett levelében közölte, hogy szakmai átképzését biztosítják, ennek keretében a felperes 2007. július 9-től 2008. január 4. napjáig képzési szerződés alapján tanfolyamon vett részt, majd 2008. január 15. napjától - az újabb szakképesítésétől eltérő munkakörben - munkaviszonyt létesített, ahol jövedelme elérte a baleset előtti átlagjövedelmét. A felperes 2006. április 27. és 2008. január 15. napja között napi 34,06 Euró munkánélküli járandóságban részesült. Mindezen adatok alapján helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes a perbeli baleset bekövetkeztétől a teljes munkaidőben történő munkába állásáig, 2008. január 15-ig igényt tarthatott a kieső jövedelmének megtérítésére.

Az idézett Ptk. 356. § (2) bekezdése a káronszerzés tilalmának megfelelően rögzíti, hogy a károsultat a baleset okán megillető társadalombiztosítási ellátások értékét az elmaradt keresetért járó kártérítés összegéből le kell vonni. E körben - mint a kártérítés összegét csökkentő tényezőt - természetesen nem vehetők figyelembe az olyan juttatások, amelyek a károsultat a balesettől függetlenül megilletik. Mindezekre figyelemmel a felperes a jövedelemveszteségének számítása során helyesen indult ki a felperes 2004. február 1-jétől 2005. január 31-ig elért bruttó munkabéréből, amelyből levonásra került a betegbiztosítási járulék, az ápolási biztosítási járulék, a nyugdíjbiztosítási járulék, a munkanélküli biztosítási járulék.

A tvr. 21. Cikke értelmében az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek a tvr. előző cikkeiben kifejezetten nem említett jövedelme csak ebben az államban adózatható. Tehát a N.ban illetékességgel bíró felperesnek a perbeli balesettel összefüggésben járó jövedelemvesztesége vonatkozásában a jövedelemadó kizárólag N.ban kell fizetnie. Így a felperes helyesen jelölte meg a balesetet megelőző évben elért átlagkeresetét - a N.ban fizetendő mértékű személyi jövedelemadóval terhelt - havi 2.378,85 Euróban.

A másodfokú bíróság szerint a jelen ügyben a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának az 1/2006. (V. 22.) PK. véleménye konkrétan nem alkalmazható, figyelemmel arra, hogy az a Munka Törvénykönyve, a társadalombiztosítási ellátására és magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény, a magánnyugdíjról és a magánnyugdíjpénztárakról szóló 1997. évi LXXXII. törvény, valamint a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény értelmezésével összhangban született, amely jogszabályok a perbeli esetben a n-i illetékességű és ottani munkavállaló felperesre nem alkalmazhatók. Azonban nem hagyható figyelmen kívül a véleményben foglalt elv, miszerint a balesetet szenvedett személynek a társadalombiztosítás részére fizetett különféle járulékokat abban az esetben meg kellene fizetnie, hogyha dolgozna, ezeket tőle levonnák, így a károsulti helyzetében sem juthat több jövedelemhez járadék formájában. Ezért azokat egységesen kell figyelembe venni és le kell vonni a bruttó keresetből, mert csak ebben az esetben határozható meg az a járadékalap, amelynek alapján olyan járadék állapítható meg kártérítésként, amely biztosítja, hogy a károsult se többet, se kevesebbet nem kapjon, hanem pontosan annyit, amennyi a tényleges keresetvesztesége. Alkalmazandó azon elve is, miszerint a káronszerzés tilalma folytán a kártérítés összegének kiszámításánál le kell vonni mindazt az ellátást, amelyre való jogosultság összefüggésbe hozható a munkahelyi, illetőleg egyéb baleset következményeivel. Ezért helyesen számolt a felperes, amikor a részére megfizetett juttatásokkal csökkentette elérhető jövedelmét. A felperes keresete a vitatott időszakban összesen bruttó 84.687,06 Euró lett volna, melyből a fenti szempontok szerint levonásra került összesen 41.466,55 Euró. Ezért helyes tehát az a felperes által előterjesztett számítás, miszerint 2005. január 23. napjától 2008. január 15. napjáig mindösszesen 43.220,51 Euró keresetvesztesége keletkezett, amely tartalmazza az általa a jövőben N.ban megfizetendő személyi jövedelemadó

összegét is. Így e tekintetben - figyelemmel az elsőfokú ítéletben felhívott Ptk. rendelkezéseire - érdemben helyes az elsőfokú bíróság ítélete.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a jövedelemvesztés vonatkozásában is a baleset bekövetkeztének napjától, 2005. január 23. napjától kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére. Mivel az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálható felül, ezért ilyen irányú fellebbezés hiányában e vonatkozásban az ítélet megváltoztatására nem volt lehetőség.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre figyelemmel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Az első- és másodfokú eljárási költségek viseléséről a pernyertesség és pervesztesség arányában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott. A felperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg, figyelembe véve a jogi képviselők által kifejtett munkát is.

A jelen per a kereset benyújtásakor hatályos 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (továbbiakban: R.) 3.§ (1) bekezdés h) pontja alapján tárgyi költségmentes. A R. 3. § (3) bekezdése értelmében az alperes pervesztessége arányában köteles az illetéket megfizetni az állam javára, az így meg nem térült első- és másodfokú eljárási illetéket a R. 14. §-a alapján az állam viseli, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az alperest terhelő kereseti illeték fizetéséről történt rendelkezését is ennek megfelelően megváltoztatta.

Budapest, 2011. január 27.

. Lizák Tibor sk.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.. Pestovics Ilona sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Dankó Zsuzsanna

írnok